

**“Bireysel Silahsızlanmada Medyanın Rolü” konulu konferansta
“Avustralya Silahlı Denetimi” adlı kuruluşun Sözcüsü
Randy Marshall’ın konuşması,
28 Eylül 1998, İstanbul**

İyi günler Sayın Bayanlar ve Baylar,

Beni bu büyüleyici kente davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Umut Vakfı Başkanı Sayın Nazire Dedeman’a, Sayın Prof. Dr. Mehmet Gürkaynak’a ve Zuhal Orhun’a özel teşekkürlerimi sunarım.

Adım Randy Marshall, Avustralya Silah Denetimi kuruluşunun sözcüsüyüm.

Kuruluşumuzun geçmişi 1976 yılından başlar. Resmi birleşme 1981 yılında oldu, 1988 yılında ise amaçlarımızı aşağıdaki gibi oluşturduk:

1. Avustralya’daki silahlanma sorununu tarafsız olarak değerlendirecek, gözden geçirecek ve çözüm önerileri getirecek, silah kanunu çıkartılması için bilgi, çalışma ve istatistiklerin bir arada toplanacağı ve ayıklanacağı bir veri bankası gibi çalışacak bir Ulusal Silah Otoritesi oluşturulmasını istiyoruz.
2. Avustralya Eyaletleri ve Bölge Valiliklerinin silah sahibi olmak isteyenlere uygulayacağı minimum eğitim standartlarını oluşturmasını istiyoruz. Bunlara göre silah sahibi olabilmek için haftada iki saatten 20 hafta sürecek kurslar düzenlenmeli ve kurs bitiminde hem yazılı hem de uygulamalı sınavları geçtikten sonra izin belgesi verilmelidir. İzin belgeleri, her iki yılda bir yapılacak bilgi tazeleme kurslarından sonra yenilenmelidir.

Kuruluşumuzun en belirgin amaçları yukarıda belirttiğim yapılanmaların gerçekleşmesinden oluşmaktadır.

Kuruluşumuzun diğer amaçlarını incelemek için web sitemize bakabilirsiniz.

Çalışmalarımızın ürünleri arasında lobicilik, medyaya yönelik etkinlikler, okullarda konuşmalar, olayları protesto etme, silah problemi konusunda kitaplar yayınlamak ve dağıtmak sıralanabilir.

Bugüne kadar 12 kitap bastırdık. Bunları öğrencilere, kütüphanelere, politikacılara ve de medya mensuplarına satıyoruz. Halen üç yeni kitap üzerinde yapılan çalışmalar devam ediyor.

Kuruluşumuzun tüm etkinlikleri gönüllüler tarafından yürütülmektedir. Bağımsızlığımıza da son derece düşkünüz.

Silah denetimi konuları dahil olmak üzere her şeyde çeşitliliği teşvik ediyoruz. Bazı etkinliklerde veya bazı kampanyalar sırasında her ne kadar diğer gruplarla işbirliği yapsak da daha büyük ve çok amaçlı kuruluşlara bağlanmamayı yeğliyoruz.

Avustralya'daki siyasi partilerin, koalisyonların, sendikaların, tıp profesyonellerinin silah denetimini bazen taktik anlamda bazen de asıl amaçlarının yanında gündeme getirerek düzenli biçimde desteklediklerini izliyoruz. Böyle gruplar belli konuları gündeme getirmek ve ilgi çekmek açısından önem taşıyor.

Dikkat ederseniz başlıklı kağıdımızda da 1981'den beri "Silah Lobisine direniyoruz" ibaresi vardır. Bugün medya, silah lobisine karşı verdiğimiz mücadelede en büyük ortağımızdır.

Bu yüzden, izin verirseniz, size Avustralya'nın bugünkü durumunu, bu duruma nasıl geldiğimizi, ve kuruluşumuzun silah denetimini destekleyen ya da karşı çıkan medyaya olan bakış açısını anlatabilirim.

Geçmişe bakınca, Avustralya'da silah denetimi konusundaki çalışmaların tarihçesinin 1901 yılında Federasyon ile yani Avustralya'nın Büyük Britanya'dan ayrılıp bağımsız ve egemen bir devlet olması ile başladığı görülür. O sıralarda, her bir Avustralya kolonisinde bulunmakta olan çeşitli silah yasaları İngiliz yasasını kaynak olarak almaya başlamıştı. İngiltere'de 1920'lerde silah yasasının giderek sertleşme modeli ise Avustralya'ya yansımamıştı.

Avustralya'daki yasa bazı yönleriyle Amerikan modeline doğru kaymıştı. Herşeyden önce Avustralya keşfedilmiş bir ülke. Kırlık alanlar ya da Avustralyalıların deyimiyle "çalılık arazi"nin duygusal ve kültürel gücünü çoğu Avustralyalı hisseder. Şimdilerde, Avustralya dünyanın en kentleşmiş ülkelerinden biri olduğu halde, hala, "çalılık arazi" dendiğinde uyanan güçlü tepkiler tıpkı Amerika'daki "Vahşi Batı"nın uyandırdığı tepkilere benzer. Bu "Federasyon-sonrası Dönem" de, 1901 yılında, başlayan bağımsız silah yasasındaki gelişme ancak 1987 yılında sona ermiştir.

Buradaki harita size Avustralya'nın bugünkü durumunu gösteriyor - 18 milyonluk nüfusuyla, belli başlı kentleri Doğu sahilinde bulunan, sekiz Eyaleti ve Valilik Bölgesi olan bir ülke.

Ülke nüfusunun çoğunluğunun, rahatlıkla yüzde 80'inin, doğu sahili boyunca Queensland'dan New South Wales, Victoria ve Tasmania'ya kadar olan bölgede yerleştiğini göreceksiniz. Güney Avustralya'da, Batı Avustralya'da ise yer yer yerleşim alanları vardır.

Biraz önce de söylediğim gibi Avustralya'da sekiz Eyalet ve Valilik Bölgesi vardır. Bu da, kim olursa olsun, silah yasası hazırlayanların ya da silah denetimini savunanların işini zorlaştırmaktadır. Zira 1996 yılına kadar buralara silah yasası yetkisi verilmişti.

Bazı eyaletlerde kayıtlar, bazılarında izin belgesi için gerekli zorunluluklar eksikti; bazılarında ise kullanılacak silahlar üzerinde denetim yeterli değildi; atış menzilleri ile ilgili değişik kurallar ve buna benzer diğer farklılıklar bulunmaktaydı. Yani 1996 yılına kadar Avustralya'daki sekiz eyaletde de birbirinden farklı silah yasaları mevcuttu.

Avustralya, birdenbire ve yazık ki bazı ulusların zaman zaman başına gelen, bir geçiş dönemi yaşadı. Hem geniş ölçekte veya aile-içi cinayetlere, hem de insanların toplu halde ve rasgele öldürüldüğü olayların acısını yaşadık. Bu katliamlardan bir tanesi özellikle üzerinde durulmaya değer. Bu olay Avustralya'da meydana gelen üç olaydan bir tanesidir ve Avustralya medyasının özellikle ele aldığı ve silah yasalarında belirgin değişiklikler yapılmasına yol açmış bir olaydır:

İlk öldürme olayı üç milyon üzerinde nüfusu olan Melbourne kentinde, 8 Aralık 1987 yılında bir iş merkezinde sekiz kişinin katledilmesi idi. Kurbanlar ülkenin en büyük sendikasına üye olan posta işçileri idi. O sırada İşçi Partisi iktidarda idi, yani Hükümetin sendikalarla çok sıkı bağları vardı. Ve bu katliam 9 Ağustos 1987'de büyük bir cadde olan Hoddle Street'de sekiz şoför ve yayanın öldürülme olayından dört ay sonra meydana geldi. Bu kitle cinayetlerinin birbirinden bağımsız değildi. Kültürel, medeni ve kozmopolit bir kent olan Melbourne, Avustralya'nın ikinci büyük şehridir. 1987 yılında ise çirkin yüzünü iki kez sergiledi. Tüm kent halkı şok oldu. Medya daha sıkı yasalar çıkartılması için çağrı yaptı ve istedikleri oldu. Ama medya ancak bir yıl içinde peşpeşe iki katliam olduktan sonra, ancak siyaset yüklü ikinci bir olay (kurbanlar sendika üyeleri idi ve sendikalarla işbirliği içinde olan bir Hükümet iktidarda iken) olduktan sonra harekete geçilmesi için çağrı yaptı.

Şimdi size mevcut silah yasasının düzeltilmesi ve geliştirilmesine yasakoyucuları teşvik etmek için medyayı ateşleyen üç olaya değindim.

İkincisi ise hemen hemen dört yıl sonra Sidney'in kenar semtlerinden birinde meydana geldi. Rasgele öldüren hortlak, ansızın, dört milyon nüfuslu ve Avustralya'nın en büyük kenti olan Sidney'de ortaya çıktı. 17 Ağustos 1991 tarihinde bir er tüfekle yedi kişiyi öldürdü. Olay Strathfield çarşısında alışveriş yapan insanlara yönelikti. Bu katliam sonrası toplumun ve medyanın daha sıkı

Yasalar yapılması için verdiği uzun mücadele sonucunda New South Wales'da daha güçlü yasalar çıkarıldı.

Bu denli tehlikeli, yan-otomatik, yüksek atış menzilli ve yüksek kalibreli bir silahın ne kadar kolay elde edilebildiği ve bu silahların bu kadar olağan karşılanması cemaatte şok etkisi yaptı. Bu üçüncü olay, belki hatırlayacaksınız – 35 kişinin öldürülmesi olayı – yalnızca Avustralya'daki değil tüm dünyadaki medyanın dikkatini çekmişti ve Avustralya'da "Tek Tip Silah Yasaları" çıkarılmasına yol açtı.

Bu yasalar Muhafazakar Başbakan John Howard baskısıyla hızla yürürlüğe kondu. Mucizevi bir biçimde tüm eyaletlerin ve bölge valiliklerinin polis bakanlarından yeni ve ortak uygulanacak yasayı onaylamalarını sağladı.

Şimdi ise bu konferansın asıl sorusuna ve size vermek istediğim bazı sayılara gelelim. Avustralya medyası neden özellikle bu üç öldürme olayı üzerinde durdu? Zira son 11 yılda Avustralya'da silahla ölüm olayının sayısı 900'ün üzerindedir. Bunların 150'den fazlası ise bir ya da iki kişinin katledilmesidir. Acaba neden sadece 50 kişinin ölümüyle sonuçlanan bu üç olay medyanın ilgisini çekti?

İşte "Avustralya Silah Denetimi"nin (ASD) görüşü:

İlk olarak, sözkonusu üç olay da – Queen Street/Melbourne, Strathfield Mail/Sydney ve Port Arthur/Tasmania – benzer vardı. Benzerlik deyince her birinin de daha sıkı yasaların el birliğiyle çıkarılması için çalışmaların yapıldığı zamanlarda meydana gelmiş olmasını söylüyorum.

Medya kendi işini yaptı, siyasi partiler kendi işlerini yaptılar, silah taraftarı ve silah karşıtı grupların lobileri kendi rollerini oynadı, ama asıl toplumun endişeleri galip geldi, silah karşıtı ve sıkı bir yasanın yürürlüğe konmasını sağladı. Daha önce de söylediğim gibi 1987'deki Queen Street katliamı ile dört ay sonra meydana gelen ve yedi kişinin öldürüldüğü Melbourne'daki katliam Avustralya'nın en büyük sendikasının üyelerine (Posta İşçileri) ve sendika yanlısı bir Hükümet işbaşındayken yapılmıştı. Bu üç etkenin raslantısı – iki kez tecavüze uğrayan bir toplum, sesini yükselten bir medya ve farklı bir iş yapmaya çalışan bir Hükümet – silah yasalarının değişmesiyle sonuçlandı.

Dört yıl sonraki Strathfield olayında ise daha değişik bir etkenler birleşimi rol oynadı. Yedi kişinin öldürülme olayı 1991 yılı Ağustos'unda oldu. Bu, New South Wales Eyaletinde, silah sahibi olma ve silah kullanma denetimini daha rahatlatan ve Silah Lobisi tarafından hazırlanmış olan, yeni silah yasalarının resmen yürürlüğe girmesinin hemen ertesinde meydana geldi. Liberal Başbakan Nick Grenier (Avustralya'da liberal aslında muhafazakar anlamına geliyor) toplumun, medyanın ve silah karşıtı grupların yasalarının düzeltilmesi için yaptığı büyük bir baskı altında kaldı. Baskı o kadar büyüktü ki çok partili bir parlamentolar

komitesi kuruldu – Silah Yasası Reformu için Seçilmiş Ortak Komite. Yedi üyeli komitenin raporunun önsözünde Başkan şöyle diyordu:
“Çok değişik bir komite idi... zira sorunların çözümü için kesinlikle partizan olmayan bir yol izlenmiştir. (Bu, işlerin hep partizanca yapıldığı Avustralya siyasetinde çok az raslanan bir olgudur!)

New South Wales Hükümetinin silah yasasının oluşturulmasındaki baskının ilginç bir yan etkisi oldu ve Avustralya’da ilk “yalnız nişancılar” için siyasi partiler kurulmasına yolaçtı. Daha önceki ortağı Liberal Parti tarafından ansızın ortada bırakılan silah lobisi kendi siyasi partisini kurdu. Seçimlerde Nişancılar Partisi’nden Bay John Tingle’in New South Wales Senatosuna seçildi.

Bu ilk iki katliam her ne kadar toplumun büyük kesiminin ve medyanın Hükümet düzeyinde sesini yükseltmesiyle sonuçlansa da üçüncü örnek, yani Port Arthur/Tasmania’da Martin Bryant tarafından 35 kişinin katledilmesiyle, Avustralya’yı dünya çapında (dünyanın en kötü) bir yere koydu. Bu noktada medya, Martin Bryant gibi akıl hastası bir adamın ordu-tipi bir silahı nasıl elde edebildiğini, böyle bir silaha neden gerek duyduğunu sorgulayıp durdu ve bu tür silahların tümüyle yasaklanması için mücadele etti. Fazlası fazlaydı. Banşsever (ekonomisi turizme dayalı) Avustralya birdenbire tüm dünya medyasında çok sevilen turistik bir beldede meydana gelen bu kötü katliam ile gündemde idi. Ve birdenbire Federal Hükümet silah denetimi konusunda sıkı bir tutuma girdi ve Avustralya’nın sekiz idari bölgesinde de aynı yasanın yürürlüğe girmesini sağladı.

Medyanın ve kamuoyunun büyük desteği sayesinde Liberal Başbakan John Howard cesaret ve dirayetiyle aynı silah yasalarının uygulanması için mücadele etti ve bir ay gibi bir zamanda bu yasaların kabul edilmesini sağladı. Bir yanda ASD bu yasaların yeterli olmadığını tartışırken, bu yasalar Avustralya’nın en sıkı yasaları haline geldi ve yarı-otomatik tabanca ve tüfeklerin tümüyle yasaklanmasını sağladı. Ayrıca, ilk kez, tüm Eyaletlerde ve Bölge Valiliklerinde aynı yasalar yürürlükte.

Silahların geri alınmasını teşvik için Hükümet 300 milyon ABD Dolan tutarında bir fon ayırdı ve 640,000 adet silah toplandı (tabancalar ve Birinci Dünya Savaşında uçaklarda kullanılan makineli tüfekler dahil). Medya ülkenin depolarında toplanan binlerce silahın fotoğraflarını sergiledi, öykülerini yazdı, canı sıkın silah sahiplerinin yorumlarını yansıttı.

İşte, burada toplandıktan sonra Victoria’daki maden depolarında ezilip yeniden işlenecek olan silahları görüyorsunuz.

Şimdi izin verirseniz Avustralya’daki değerlerin bir profilini ve bunları yansıtmada ve etkilemede medyanın nasıl bir rol oynadığını anlatmaya çalışayım. Bugün Avustralya toplumunda “kozmpolit” ve “cemaatci” olmak üzere giderek

genişleyen bir çatlak mevcut. Avustralyalıların pek çoğu kendilerinin kozmopolit olduğunu düşünür – kentte yaşayan, hoşgörülü, medeni. Küçük ama giderek artan bir azınlık ise cemaatçi kampa mensuptur – nişancıların ve silah taraftan grupların da dahil olduğu bir azınlıktır bu.

İkinci nokta ise sayılarıyla ters orantıdaki siyasal güçleridir. Zira muhafazakar Liberal Partinin siyasi gücü ülkenin partisi Milli Parti ile yaptığı koalisyona bağlıdır. Avustralya'nın kırsal mirası ve "çalılık arazi" değerlerini simgelediği için Milli Partinin hem duygusal hem de tarihi gücü büyüktür. Ama Milli Parti, ağabeyi Liberal Partinin kozmopolit değerlerini tatmin etmenin güçlüğü ve taraftarlarının cemaatçi talepleri karşısında giderek imtiyazlarını kaybediyor.

Aslında, Milli Parti Lideri Tim Fischer'in Başbakan Howard'ın 1996 yılında çıkmasını sağladığı "Tek Tip Silah Yasaları"na razı olması "cemaatçi" seçmenlere ihanet olarak değerlendirildi. Bundan memnun olmayan seçmenler, 1996 yılından beri siyasi düşüncelerine uygun başka yollar arayışına girdiler ki bu da yeni sağ kanat milliyetçi partilerin popüleritesini artırdı, özellikle de Pauline Hanson'un kökü kırsal Queensland bölgesinden gelen "Tek Ulus" Partisinin.

Bu arada, önümüzdeki Cumartesi yani 3 Ekim'de Avustralya'da seçimler var. Silah taraftan en az beş parti var yarışan adaylar arasında: Tek Ulus, Silahlar Partisi, Avustralya Reform Partisi, Önce Avustralya ve Avustralya İnsan Hakları Beyanname Partisi. Bunların içinde parlamentoda belirgin sayıda sandalyeyi yalnızca "Tek Ulus" Partisi kazanacak ve bu da tarihinde yalnızca ikinci kez olacak. Avustralya'da hem eyalet hem de Federal parlamentolar düzeyinde küçük, ses getiren ve potansiyel olarak çok güçlü ve tek sorunu ele alan bir grup var. (Bunun diğer örneği ise 1980'li yılların ortasında sandalye kazanmış olan Yeşiller ya da çevrecilerdir.)

Gördüğümüz gibi Avustralya'da ilginç bir durum ortaya çıkıyor - değerler kentsel ve kırsal kesim, kozmopolitler ve cemaatçiler arasında kutuplaşmış durumda. Cemaatçilere göre silah denetimi bir sorun olarak ortaya atılıyor, yeni silah taraftan partiler ise silah sahibi olmayı Tanrının bahşettiği bir hak olarak görüyorlar, silahın kaydedilmesi ile aforoz edilmeyi aynı kefeye koyuyorlar. Cemaatçiler, 1997 yılında Port Arthur katliamı sonrası yapılan silahları geri alma operasyonuna muhalifler.

Diğer taraftan kozmopolitler, büyük bir çoğunluk olarak, ne tür olursa olsun silah sahibi olmada özellikle de ordu- tipi, yani otomatik bir tabanca ya da silah bulundurma da bir mantık göremiyor. Peki, medya hangi tarafı tutuyor? Kozmopolit mi? Cemaatçi mi? Açıkça, eksileri ve artılarıyla, onlar da kozmopolit ve silah karşıtı.

Avustralya'daki gazetecilerin çoğu iyi bir eğitim görmüştür, kent kökenli orta sınıftan gelmektedir ve Avustralya'nın diğer yurttaşlarının çıkarlarını gözetmeyi kutsal bir görev addederler. Aynı zamanda, dünyanın en medeni, çok uluslu ve kendisinin son derece gelişmiş bir toplumu temsil ettiğine inanan insanlardır. Ayrıca, Avustralyalılar genelde güvenli ve barışçıl kentlerinin Amerika'dakilere benzemesini hiç istememektedir.

ASD'nin en büyük destekçisi olan medya silahın neden olduğu trajedilerini yayınlamakta ve bu tür korkunç haberler kamuoyunda tartışılmaktadır. En çok da kimler silah sahibi olabilir ve ne tür silah sahibi olabilirler konusu tartışılmaktadır. Silah tipleri, katledenlerin ve kurbanların geçmişleriyle ilgili öyküler ve kişilikleri, davalar, silah taraftarı ve silah karşıtı lobilerin tepkileri ve politikacıların manevraları bu tür katliam haberlerin medyada daha uzun süre canlı tutulmasını sağlıyor. Ayrıca, Avustralyalıların okumaya hevesli ve her zaman haberlere aç olduğunu söylemeliyim. Gazete ve dergiler okuyucu sayısının, televizyon ve radyolardaki haber programları ile güncel programlar ise izleyici sayısının yüksek olmasını severler. Karşılıklı sohbet edilen radyo programları da çok tutuluyor. Silah denetimi alanında ise, olayların apansızın olması nedeniyle, haber yapılması daha çok günlük gazetelerde, televizyon ve radyo haberleriyle olabiliyor.

Ne yazık ki belli başlı ve çok okunan dergilerde yazılan makalelerin (üzerinde düşünülmüş ve analitik makaleler) hazırlık çok uzun zaman alıyor (bazen iki ay) ve silah sorunu bunların editörleri tarafından da fazla ilgi görmüyor. Buna ek olarak, günlük gazetelerde ve elektronik medyada silah sorununda uzmanlaşmış muhabirler yok. Yani silaha ilişkin haberlerin çoğu genel haber muhabirlerince izleniyor. ASD'ye göre Avustralya medyasının bu alanda başlıca beş zayıf noktası vardır:

1. **Medya haksızlık yapabilir.** Silah denetimi konusuna destek verme çabasıyla bazen garip bir durumlar olur. Örneğin "60 Dakika" adlı güncel haber kesitleri veren programda silah sahipleri "kızgın ve derdini iyi anlatamayan soytanlar" olarak betimlenmişti.
2. Bunun başka bir örneği ise "Nişancıların Günlüğü" adlı Sporcu Nişancılar Birliği'nin silah taraftarı bir yayınında yer alan ve "Avustralya Gazetesi"ndeki (Avustralya'nın tek gerçek milli gazetesi) gereksiz derecede tahrik edici başlıklar konusunda idi. Avustralya Basın Konseyine şikayet etmişlerdi. Sporcu Nişancılar Birliği bazı yayınlara ilan vermekte güçlüklerle karşılaşmalarını da bildirmişti ve belki de bunun konuşma özgürlüklerine engel olduğunu söylemekte haklıydılar. (Gerçi ASD 'Silahtarlar Günlüğüne ilan vermeyi hiç denemedi ve böyle bir istekte bulunsaydık nasıl bir yanıt alacağımızı merak ediyorum!)

3. **Medya yerel temayülü fazla yüksek. Medya kitle öldürmelerine dayanmaya o kadar alıştı ki bir silahla öldürme olayının ulusal düzeyde ele alınması için 'yedi kişinin' öldürülmesi gerekiyor.**
 4. **Medya yargılayıcı bir tutum izliyor. Bu da değişik vurulma olaylarının değişik biçimde bildirilmesinde görülüyor. Ev ve aile içi olaylar daha az ilgi çekiyor.**
 5. **Hillcrest/Queensland'da, Port Arthur'dan üç ay önce meydana gelen ve altı kişinin öldürüldüğü olay çok küçük bir biçimde yer aldı ülke çapındaki gazetelerde.**
 6. **Buna karşılık, tanınmış bazı yurttaşların vurularak öldürülmüş olması, örneğin Operatör Dr. Victor Chang'ın öldürülme olayı basında çok geniş bir yankı yaptı. Port Arthur olayı sonrası yasalarda yapılan düzeltmeler de başka bir durum. Liberal Parti Hükümeti Milli Parti'den gelen baskılar sonucunda Tek Tip Silah Yasaları'nda 10 değişik düzeltmeyi gündeme getirdi ve kabul edildi.**
 7. **1998'in Şubat ayında tanıtılan yasalar bu yılın Mayıs ayına kadar medya tarafından yanlış yazılmış, yanlış anlaşılmış ve yanlış öncelikler verilmiştir.**
 8. **ASD, hem politikacıları hem de diğerlerini önemli değişiklikler yapılırken ortaya çıkan sakıncaların da dikkat çekmeye çalıştı. Kuralı var. Bunlar önemli değişikliklerdi:**
 9. **7,000 silahtan yeniden yarı-otomatik tabanca almasına izin vermek gibi izin belgesi almayı rahatlatmak (daha önce yalnızca 70 izin belgesi verilmişti). Özel atış mevzilerinin 2 hektar büyüklüğündeki alanları ve komşunun evine ya da ana yollara en az 250 metre mesafede yapılması.**
- Genç, izin belgesi olmayan nişancılara tabanca ya da başka bir silahla atış talimi yapma izni verildi.**

Silah denetimi çok karışık bir konu ve konuyu basit açıdan ele alan medya yalnızca duygusal ve dramatik yanlarını işleyip sorunun daha hassas ve sinsî yönlerini atlayabilir. Daha kısa bir deyişle, medyanın odağı bu kanunların yanlış yönlerinde oldu. Onlar "bekleme süresinin" yedi günden 28 güne çıkarılması üzerinde durdular (Yeni yasalara göre silah satın almadan kişinin önce 28 gün beklemesi gerekiyor.) Medya diğer üç yasada yapılan düzeltmelerin etkilerinin üzerinde hiç durmadı.

Medyanın hafızası çok zayıf. Ne zaman bir olay, katliam ya da yasa değişikliği olsa, silah sorunuyla ilgili istatistikler konusunda medyayı

bilgilendirip eğitmek gerekiyor. Bu konuda uzman olan çok az gazeteci var ve bu yüzden ilk günlerin heyecanı geçince dolaba kaldınıyor.

Sözlerimi bitirirken şunları söylemek istiyorum: Avustralya'da silah denetimi konusunda medya kamuoyunu eğitme de silah yasalarının güçlendirilmesi için politikacıların teşvik edilmesinde başlı başına rol aldı.

Ancak medyanın da kendi kuralları ve öncelikleri var – daha çok da ticari başarıya dayanan. (Bunlar arasında TV sahiplerinin vermesi gereken pek çok var. Silah kültürü ve silahlı şiddet ticari televizyonlar tarafından "savaş oyuncakları" ve bilgisayar oyunları vasıtasıyla özendiriliyor. Medya aynı zamanda kamuoyunun ilgisini tatmin etmeye ve canlı tutmaya çalışıyor. Konuya duyarlı bir medya felaketleri önleyebilir, önleyici tedbirler alınmasını sağlayabilir. Öyle olmadığı için de pek çok insan silahlı saldırı sonucunda öldürüldükten sonra medya işin içine giriyor.

Gazeteciler toplumun güvenliğine karşı son derece duyarlılar ama bu onların önleyici tedbirlerin alınması konusunda etkin olabileceği demek değildir. Medya en iyi biçimde

daha sıkı denetim yapılması için çağrı da bulursa ya da Hükümetleri zor sorularla sıkıştırırsa da değişiklik yapılabilmesi için Hükümetin özverili ve istekli olması gerekmektedir. İşin doğası böyle!

Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim, olabilecek sorularınızı yanıtlamaya hazırım. Kuruluşumuzun çalışmaları ile ilgili bazı materyeller getirmiştim. Aynı zamanda son bültenimizi getirdim.

Tekrar teşekkür ederim.